

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1306 ²	Τοῦ ἁγίου Νικολάου Πέμπτη 6 Δεκεμβρίου 2018 (2006)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Θαυματοργὸς καὶ σήμερα

Ὁ ἅγιος Νικόλαος, ἀγαπητοί μου, ὁ ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ ὁποίου τὴν ἐπέτειο μνήμη ἐορτάζουμε, εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἁγίους, ἀστέρι πού λάμπει στὸν πνευματικὸ οὐρανὸ τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἶνε **πολὺ ἀγαπητὸς** στὸν ὀρθόδοξο λαό, ἰδιαιτέρως δὲ στὴν ἀγαπητὴ μας πατρίδα. Τρεῖς χιλιάδες νησάκια ἔχει ἡ πατρίδα μας, μικρὰ καὶ μεγάλα, πού σὰν κύκνοι κολυμποῦν μέσα στὰ γαλανὰ νερὰ τῶν θαλασσῶν μας· καὶ δὲν ὑπάρχει νησάκι, καὶ τὸ μικρότερο ἀκόμα, πού νὰ μὴν ἔχη ναὸ ἀφιερωμένο στὸν ἅγιο Νικόλαο. Εἶνε ἐκκλησιάκια πού ἔχτισαν οἱ ναυτικοί μας, οἱ ὁποιοὶ παλεύουν μέρα καὶ νύχτα στὰ ἄγρια κύματα τῶν ὠκεανῶν, καὶ σφύζονται· ναί, σφύζονται διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Νικολάου. Καὶ ὄχι μόνο στὰ νησιά μας τὰ εὐλογημένα, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλη τὴ χώρα, ὅπου κι ἂν πᾶμε, ὑπάρχουν ἐκκλησιάκια τοῦ ἁγίου Νικολάου. Μὰ καὶ σὲ ὅλη τὴν Ὁρθοδοξία, καὶ στὴ Σερβία καὶ στὴ Βουλγαρία καὶ στὴ Ρουμανία καὶ στὴ Ρωσία, παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Νικολάου εἶνε γνωστό. Στὴν πατρίδα μας τὴν ἡμέρα αὐτὴ χιλιάδες –τὶ λέω–, ἑκατοντάδες χιλιάδες Χριστιανοὶ ἐορτάζουν τὴ μνήμη του, διότι φέρουν τὸ ὄνομά του.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος ὑπῆρξε **θαυματοργός**, εἶχε δηλαδὴ τὸ χάρισμα ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ κἀνθ θαύματα. Ποιὰ εἶνε τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Νικολάου, μπορεῖτε νὰ τὰ δῆτε στὸ συναξάριό του πού εἶνε πολὺ συγκινητικό. Ἐγώ, ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου, θέλω ν' ἀναφέρω ἐδῶ ἓνα μόνο, τὸ ὁποῖο μοῦ ἔχει προκαλέσει ἰδιαίτερη ἐντύπωση καὶ συγκίνηση· θὰ ἐξηγήσω ἐν συνεχείᾳ τὸ λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο μὲ ἔχει συγκινήσει ἰδιαίτέρως.

***

Στὴν ἐποχὴ τοῦ ἁγίου Νικολάου ζοῦσαν, ἀγαπητοί μου, **τρεῖς στρατηγοί**, ἔνδοξοι ἄνδρες ἀξιωματικοί, ἥρωες πού εἶχαν νικήσει κατ' ἐ-

πανάληψιν τὰ βαρβάρικα στίφη πού ἐπιτίθεντο ἐναντίον τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Εἶχαν σώσει τὸ λαό, καὶ γι' αὐτὸ ἦταν λαοφιλεῖς. Ἀκόμα δὲ ἦταν ἀγαπητοὶ καὶ στὸν ἅγιο· ὁ ἅγιος Νικόλαος σὲ μία περίπτωσι τοὺς ἐπέπληξε, διότι εἶχαν κάνει κακὴ χρῆσι τῆς ἐξουσίας (ὄχι οἱ ἴδιοι ἀλλὰ οἱ στρατιῶτες), καὶ τότε αὐτοὶ δὲν φάνηκαν ἀπειθεῖς σ' αὐτὸν ἀλλὰ πειθάρχησαν. Ξέρετε ὅτι συχνὰ αὐτοὶ πού κατέχουν ὑψηλὰ ἀξιώματα, στρατηγοὶ κ.λπ., δὲν δέχονται οὔτε μῦγα στὸ σπαθὶ τους· οἱ στρατηγοὶ αὐτοὶ ὅμως, ταπεινοί, δέχτηκαν τὶς ἐπιπλήξεις τοῦ ἁγίου Νικολάου, συμμορφώθηκαν μὲ τὶς ὑποδείξεις του, καὶ τιμώρησαν τοὺς στρατιῶτες καὶ ἀξιωματικούς τους πού εἶχαν κάνει κατάχρησι τῆς ἐξουσίας τους σὲ ἀνωμάλους καιροὺς.

Ἦταν λοιπὸν πολὺ ἀγαπητοί. Ἀλλὰ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα εἶνε μάταια· «*ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ.1,2). Συχνὰ ὁ ἄνθρωπος πέφτει ἀπὸ τὸ ὕψος στὸ βάθος. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ῥωμαῖοι ἀξιωματικοὶ κατηγορήθηκαν ἀδίκως γιὰ συνωμοσία, καὶ λόγῳ τῶν συκοφαντιῶν πού ἐξέφυαν ὁ κακὸς ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως, ὁ ἑπαρχος Ἀβλάβιος, ἔπρασεν στὴ δυσμένεια τοῦ καλοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου. Ὁ βασιλεὺς ἀπατήθηκε, τοὺς ἀφαίρεσε τὰ ἀξιώματα, καὶ διέταξε νὰ τοὺς κλείσουν δεμένους στὶς φυλακὲς τῆς **Κωνσταντινουπόλεως**. Ἐκεῖ οἱ τρεῖς ἀθῶοι ἔμαθαν, ὅτι ἐξεδόθη ἀπόφασις ν' ἀποκεφαλισθοῦν· καὶ ξημέρωνε ἡ ἡμέρα τῆς ἐκτελέσεώς τους. Ἐκτελέσθηκαν, πραγματοποιήθηκε ἡ θανατικὴ ποινή; Ὁχι! Τί ἔγινε; Θαῦμα. Ποιὸ θαῦμα;

Τὴ νύχτα μέσ' στὴ φυλακὴ οἱ τρεῖς κατάδιχοι θυμήθηκαν τὸ Θεό, θυμήθηκαν καὶ τὸν ἅγιο Νικόλαο τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ. Καὶ στὴν προσευχὴ τους μὲ δάκρυα στὰ μάτια παρακάλεσαν· «Ἄγιε Νικόλαε, δὲν ἔχουμε ἄλλον προστάτη, ἐσένα ἔχουμε· κάνε τὸ θαῦμα σου, ἐλευθέρωσε κ' ἐμᾶς, ὅπως κάποτε **στὴ Λυκία**

ἐλευθέρωσες τρεῖς ἄλλους ἀνθρώπους ποὺ ἐπρόκειτο νὰ θανατωθοῦν». Καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος ἔκανε τὸ θαῦμα. Τὴν ἴδια ὥρα ποὺ αὐτοὶ ἔκαναν τὴν προσευχή τους, τὰ μεσάνυχτα, –ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους, ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι οἱ πρεσβεῖες καὶ οἱ προσευχῆς τῶν ἁγίων κάνουν θαύματα–, ἐκεῖ ποὺ ἐκοιμῶντο ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος καὶ ὁ ἔπαρχος Ἀβλάβιος, φαίνεται στὸν ὕπνο τους ὁ ἅγιος Νικόλαος. Ἦλεγξε τὸν ἔπαρχο καὶ τοῦ εἶπε· «Τί ἔκανες; ἐγκλημάτησες μὲ τὸ νὰ διαβάλης τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς στὸν βασιλέα! Πρὶν βάψης τὰ χέρια σου μὲ τὸ αἷμα τῶν ἀθῶν, πρέπει μέχρι τὸ πρωί, προτοῦ ν’ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, νὰ τοὺς ἐλευθερώσης». Καὶ στὸν αὐτοκράτορα φανέρωσε, ὅτι οἱ κατάδικοι εἶνε ἀθῶοι κι ὅτι ἀπὸ φθόνο συκοφαντήθηκαν. Ἐντρομος ὁ αὐτοκράτορας ξύπνησε, καὶ μὲ διαταγή του, προτοῦ ν’ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, **οἱ τρεῖς στρατηγοὶ ἐλευθερώθηκαν.**

Αὐτὸ εἶνε τὸ θαῦμα τοῦ ἁγίου Νικολάου.

***

–Αὐτὰ *«τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»!* θὰ πῆτε. Μὲ τέτοια μᾶς ἔχετε ζαλίσει· συνεχῶς ἀκοῦμε *«τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»*, *«τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»*, *«τῷ καιρῷ ἐκείνῳ»*... Δὲν ἔχετε ὅμως δίκιο, ἀγαπητοί μου. Δὲν ἦταν μόνο ὁ καιρὸς ἐκεῖνος γιὰ θαύματα. Ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ μένει ἀνεξάντλητη. Καὶ χθὲς καὶ σήμερα καὶ αὔριο καὶ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος, ἕως ὅτου ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καὶ ῥέουν οἱ ποταμοὶ καὶ λάμπουν τὰ ἄστρα στὸν οὐρανό, ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἁγίων του θὰ θαυματοουργῇ. Θέλετε ἀπόδειξι;

Τὰ ἔτη 1943-45 ἤμουν **στὴν Κοζάνη**, τὴν πρωτεύουσα τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας. Ἦταν ἡμέρες τρομερὲς γιὰ τὸ ἔθνος μας. Οἱ ἀντάρτες συνέλαβαν τριακόσους καὶ πλέον Κοζανῖτες, ἀθῶους ἀνθρώπους, τοὺς ἔκλεισαν στὴ φυλακὴ τῆς Κοζάνης καὶ ἀνεμένετο ἡ ἐκτέλεσί τους. Ἀγωνία μεγάλη σὲ ὅλη τὴν πόλι. Ξημέρωσε ἡ 6η Δεκεμβρίου, ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία ἡ Κοζάνη ἐορτάζει τὸν ἅγιο Νικόλαο ὡς πολιοῦχο τῆς στὸν ὠραῖο ἱστορικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Κοζάνης. Ἐορτὴ λοιπὸν στὴν Κοζάνη, ἀλλὰ οἱ Χριστιανοὶ οὐδέποτε ἄλλοτε ἦταν τόσο λυπημένοι καὶ στενοχωρημένοι ὅσο τὴν ἡμέρα ἐκείνη· δάκρυα ἔτρεχαν στὰ μάτια τους. Τότε ὡς ἱεροκήρυκας τῆς πόλεως ἀνέβηκα στὸν ἄμβωνα ὑπὸ τὸ κράτος ἱερᾶς συγκινήσεως καὶ εἶπα τὰ ἐξῆς λίγα λόγια.

«Σήμερα ὁ Ἅγιος Νικόλαος Κοζάνης δὲν ἐορτάζει· σήμερα ὁ **Ἅγιος Νικόλαος πενθεῖ** καὶ κλαίει, διότι ἀθῶοι ἀνθρωποὶ εἶνε μέσα στὶς φυλακές. Ὅπως ἐκεῖνοι οἱ ἔνδοξοι στρατηγοὶ

ἦταν στὶς φυλακὲς καὶ τοὺς ἔσωσε ὁ ἅγιος Νικόλαος, ἔτσι καὶ σήμερα στὶς φυλακὲς τῆς Κοζάνης ὑπάρχουν οἱ ἀνθρωποὶ αὐτοί...».

Ἐν συνεχείᾳ, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς μου, ἀπηύθυνα **ἐκκλησι δραματικῆ** στοὺς ἀντάρτες, στὸν καπετὰν - Μάρκο (Βαφειάδης), ὁ ὁποῖος κυριαρχοῦσε στὴν περιφέρεια ἐκείνη καὶ ἦταν σὰν θηρίο ἀνήμερο, καὶ τοὺς εἶπα· «Ἐν ὀνόματι τοῦ Ναζωραίου, ἐν ὀνόματι τοῦ δικαίου, ἐν ὀνόματι τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, εἴστε ὑποχρεωμένοι τοὺς ἀθῶους αὐτοὺς ἀνθρώπους, τὴν ἁγία αὐτὴ ἡμέρα τοῦ ἁγίου Νικολάου, νὰ τοὺς ἐλευθερώσετε...».

Ἔτσι εἶπα. Καὶ μολονότι ἀπευθυνόμενοι σὲ σκληρὲς καρδιές, ἐν τούτοις ὁ ἅγιος κατευνάζει καὶ τοὺς πιὸ ἀμείλικτους χαρακτήρες. Ὅπως ὁ ἥλιος μαλακώνει τὸ κερὶ, ἔτσι **ἡ ἐπέμβασί του μαλάκωσε τὶς καρδιές** ἐκείνων τῶν σκληρῶν ἀνθρώπων. Τὸ ἴδιο βράδυ, προτοῦ νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος, οἱ τριακόσοι Κοζανῖτες ἦταν ἐλεύθεροι μέσ’ στοὺς δρόμους τῆς Κοζάνης! (βλ. *Ἀνδρονίκης Καπλάνογλου, Μία ζωντανὴ ἱστορία – Ὁ π. Αὐγουστῖνος Κατιώτης στὴν Κοζάνη*, τ. 1ος, Κοζάνη 2003, σσ. 12-13).

Νὰ λοιπὸν ὅτι καὶ τότε καὶ τώρα καὶ **πάντοτε ὁ ἅγιος Νικόλαος θαυματοουργεῖ**. Καὶ νὰ γιατί τὸ θαῦμα μὲ τοὺς τρεῖς στρατηγοὺς μὲ συγκινεῖ ἰδιαίτερως. Ἔσωσε στὴ Λυκία τοὺς τρεῖς ὅταν ἦταν σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσωσε στὴν Κωσταντινούπολι τοὺς τρεῖς ὅταν πλέον ἦταν στὸν οὐρανό, ἔσωσε καὶ τοὺς τριακόσους στὴν Κοζάνη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας!

***

Ἄς τιμήσουμε λοιπὸν κ’ ἐμεῖς ἀξίως τὸν ἅγιο Νικόλαο, ἀγαπητοί μου. **Ὅλοι κάποιον Νικόλαο θὰ ἔχουμε** στὸ σπίτι ἢ στὴ συγγενεία μας. Ἄλλοι ἔχουμε γονεῖς καὶ οἰκείους ποὺ ἔφεραν τὸ ὄνομα Νικόλαος καὶ τώρα ἀναπαύονται εἰς τὰς σκηνὰς τῶν δικαίων, ὅπου κ’ ἐμεῖς θὰ μεταβοῦμε (κ’ ἐμένα λόγου χάριν ὁ πατέρας μου λεγόταν Νικόλαος, καὶ ἡ σημερινὴ ἐορτὴ μοῦ ὑπενθυμίζει τὴν παιδικὴ ἡλικία ποὺ ἔζησα στὸ χωριό μου). Ἄλλοι ἔχουν πρόσωπα ἐορτάζοντα μεταξὺ τῶν ζώντων· ζοῦν σήμερα καὶ παλεύουν μέσα στὴν κοινωνία μὲ τὰ ἄγρια κύματα τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς ἀθείας. Ἄς παρακαλέσουμε, γιὰ μὲν τοὺς **τεθνεῶτας** νὰ τοὺς δώσῃ ὁ Θεὸς τὴν ἀνάπαυσι, γιὰ δὲ τοὺς **ζῶντας** νὰ τοὺς ἐνισχύσῃ νὰ βαδίζουν ἀπὸ δύναμι σὲ δύναμι κι ἀπὸ δόξα σὲ δόξα, ἕως ὅτου καταλήξουν στὰ σκηνώματα ἐκεῖνα ὅπου ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος χαίρουν καὶ βασιλεύουν πλησίον τῆς ἁγίας Τριάδος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**